

LINDA LERSETH

ETCETERA

07.09 - 29.09.18 / ÅPNING FREDAG 07.09.18 / 19.00 - 21.00

ELEPHANT KUNSTHALL er stolt av å presentere nye verk av den Oslo baserte kunstneren Linda Lerseth.

"(...) A peculiar fact about termite-tapeworm-fungus-moss art is that it goes always forward eating its own boundaries, and, likely as not, leaves nothing in its path other than the signs of eager, industrious, unkempt activity.

The most inclusive description of the art is that, termite-like, it feels its way through walls of particularization with no sign that the artist has any object in mind other than eating away the immediate boundaries of her art, and turning these boundaries into conditions of the next achievement."

- Emanuel Farber: «White Elephant Art vs. Termite Art» (1962)

Etcetera. Tittelen på Linda Lerseths utstilling ved Elephant Kunsthall vitner om et noe lakonisk forhold til den nødvendige fremdriften en atelierpraksis av hennes kaliber alltid har: Den begynner med noe. For eksempel en bandyball, en sylteagurk, blekksprutblekk, et kobberør og en pose sement. Deretter, videre inn i noe annet. En støpeform, et syrebad. Så, noe mer. En skulptur, en collage, etcetera.

Deretter. Videre. Ut igjen, av døra. Ned gangen. Ut i bilen på Ensjø. Utstillingen monteres. Lysstoffrør tennes. Bilder skal tas. Etc. Og ikke glem bilturen fra Oslo til Lillehammer. «Korte stopp på inntil 20 min må påregnes.» Tanken skal fylles. Kr 17,30/l. Etc. Obligatorisk pause på Biri Burger. DAB-radioen faller alltid ut i Hedmark.

Denne kjeden av praktiske utfordringer er ikke helt uten symbolsk betydning heller. For hvis ting ikke flyttes rundt, har vi kunstnere ingen utvikling å snakke om. Da vendes arbeidsprosessen innover i atelieret. Som en eksotisk rotvekst («hvordan tilbereder man denne?»). I verste fall er atelierarbeid en inngrodd tånegl. Smertefull og udelikat.

Lerseths deltagelse i diverse utstillinger og utsmykningsoppdrag de siste årene, samt driften av visningsrommet Tidens Krav, gjør det mulig å hevde at virksomheten hennes har vært en form for produktiv samfunnsdeltagelse. Men likevel kan man lure på om den er oppstått i et totalt fravær av oppmerksomhetsøkonomisk logikk. Det er noe innadvendt over måten verkene er laget på, som alltid vil være i klammeri med sine omstendigheter. En vedvarende friksjon og produktiv paranoia overfor egne forståelsesrammer. Der hierarkiene mellom materialer, teknikker, tegn og assosiasjonene vi måtte ha til dem er under press.

Lerseth har kultivert en form for insisterende, materiell grubling som hun selv kaller et samarbeid med materialene som finner sin vei inn atelierdøra. Der tilrettelegges det for at den uintenderte effekten av ett objekt som berører et annet, under påvirkning fra et tredje stoff, kan spilles ut og ta kontroll over resultatet. Skulpturene hennes er sånn sett egentlig ikke kunst, men slaggstoff fra en fremprovosert, innbyrdes forurensningsprosess mellom materialene, kunstneren, atelieret og omgivelsene.

En didaktisk variant av dette finner vi for eksempel i de malplasserte tekstfragmentene, bokstavene og bruken av tallet 5 i Etcetera. Der elementer fra skulpturene er brukt som trykkeredskaper, ved å etses inn i de tekstile veggarbeidene med eddik og saltvann. I retur tar disse rollen som en slags indeksikalske malerier, som veksler mellom å være verk i sin egen rett – og å være underordnet en felles fortelling om en underlig, fysisk aktivitet forut for dem selv.

Ved å blottlegge sin egen forkrøplede tilblivelsesprosess sladrer utstillingen også om en kunstnerisk ansvarsfraskrivelse. Hadde Lerseth bestemt seg for å låse atelierdøra og ta en fem års pause fra virksomheten, ville en ny utstilling stå klar når hun vendte tilbake. Musespiste tekstiler, oksiderte metaller, mugg, herdet voks og gulnet epoksy. Fremmede lukter, uåpnede brev fra huseier og en palett vi mangler språk for.

Utstillingstekst av Tarald Wassvik

utstillingen er støttet av; Norsk Kulturråd og Oppland Fylkeskommune